

Овчарската кука

Единъ овчаръ си поржчалъ на единъ циганинъ да му изкове желѣзна кука за кривака. Спазарили се — овчарьтъ да даде за куката едно агне.

Зарадвалъ се Манго, запретналъ ржкави, па викналъ и циганката да духа мѣховетѣ.

Зачукалъ той, затракалъ, а умьтъ му все въ агнето.

— Какво ще кажешъ, а? — питалъ той циганката, — сто куки — сто агнета. Паси ги година, ей ти тебе още сто агнета, — цѣло стадо; а млѣкото отдѣлно. Азъ ще доя овцитѣ, — радвалъ се циганинътъ, а ти ще ги пасешъ и водишъ.

— Нѣма да ги паса! — сопнала се циганката. Баща ми не бѣше овчаръ, за сега да дигна и азъ кривакъ, овчарка да ставамъ. Карай си ги води си ги, — викала тя още, по-силно.

— Ще ги пасешъ!

— Нѣма да ги паса!

— Ще ги пасешъ ти казвамъ!

— Нѣма да ги паса!

Скарали се. Циганинътъ дигналъ чука и така ударилъ циганката по главата, че я убилъ.

Уплашилъ се циганинътъ, заплакалъ и завикалъ:

— Върни се, жено, шегувамъ се. Нѣма да ги пасешъ.

Така Манго останалъ безъ жена и овчарьтъ безъ кука.

